

majhene in tako nezmatne po naravi, izvestno bi še bolj občudovali njihovo prečudno življenje in delovanje. Žuželke moramo pridnejše opazovati, in pričali se bodemo, da so mnogo umnejše in spretnejše od drugih živali, ker vse to, kar storé, storé le s svojimi močmi. Kje za Boga, najdete žival, ki bi znala zidati tako lepe naopik stoječe, okroglaste, šesterovoglate celice, kakor zna to borna bučelica? In kje je žival, ki bi bila v vseh svojih opraviilih takó trudofubiva, kakor je drobna mravlja, ki je zaradi svoje pridnosti še celó v prigovor prišla? Dà, dà, ako bi pridnejše opazovali žuželke, te borne, drobne živalce, potlej še le bi morali prav spoznati, kako velik in mogočen mora biti Stvarnik, ki jim je dal življenje, in jim ustvaril v takó drobnem telesi toliko spretnosti, gibčnosti in — razumnosti.

Brenčeči čmrliji, zelo nevretni, da bi jih lahko imel za medvede med žuželki, živé v priprostih luknjah pod zemljo, ter se ne morejo nikakor primerjati z bučelami, da-si jim so v rodu. Tudi ose in hudobni sršeni so vse kaj drugega nego kosmatinasti čmrliji, a vender vsakako zaslužijo, da jih občudujemo v njihovem priprostem življenji.

Čmrlijem je ljubša bogato obložena miza nego veliko in priležno stanovanje. Gnezdo od zunaj še nekako ugaja našim očem, ali od znotraj, jojmina! tu je neréd, da se ga Bog usmili. Zgodaj v letu ne vidiš drugega nego grudo nekake na videz ostudne, rujavo-rudeče, testu podobne tvarine: surovo zmes nekega prahu in strdi (medú). Ako to zmes prelomiš, ugledaš v njej majhene votline, ki so napolnene deloma z jajci, deloma s črvički, rekši ličinkami, ki se kakor ličinke od muh takó prejedó skozi nakopičeno jim hrano. Iz voska narejeni lončki niso tako umeteljno izdelani kakor pri bučelah; v te lončke, ali pa tudi v ostanke izlezlih bub, spravljajo čmrliji med in cvetni prah.

Čmrliji živé v majhenih družbah, največ 100—200 skupaj, ki obstojé iz sameev, samie in delaveev, kakor pri bučelah. L T-č.

Razne stvari.

Drobtine.

Zvečer.

Glej, solnce zlató,
Vše jemlje slovó,
V žarócih žarki
Obséva goró.

Povsod se zmráči
Zvon „Ave“ doni,
V grmíču na slavček
Se mílo glási.

Vse Bóga části,
Vse sladko zaspí,
Da zjutraj veselo
Na delo hiti.

F. Sovinski.

(Cvetica marjetica) ti kaže,
kam prideš po smrti. Prvo peresce —

nebesa, drugo — vice, tretje — pekél ...
zadnje nebesa! To je dobro, kako si
se že bal, da prideš v pekél!

(Božji volék), ta drobna živalca
nam prorokuje, kaj človeka čaka ónkraj
groba. Vzemi si ga na rokó in prosí
ga: „božji volék, pokaži mi moj domék!
božji volék, pokaži mi moj domék!“ dokler
vzletí, in videl bodeš, da ne vzletí niti
na tla, niti po strani, nego k višku —
góri v zlata nebesa.

(O raku.) Da rak ne gré naprej,
nego nazaj, to ne stoji; kajti kakor vse
druge živali, tako gré tudi rak naprej,
kadar si išče hrane in se mu ni treba
ničesar bati. Samó takrat, kadar mu pretí
kaka opasnost (nevarnost), gré navzad.

Rešitev demantov v 6. „Vrtčevem“ listu.

I.
 I
 P
 l a u
 j e l e n
 s p r e t e n
P a l e s t i n a
 j a s t r e b
 z l i c a
 a n a
 a

II.

I
 o j e
 t r u m a
 h r i b č e k
L j u b l j a n a
 k r a j c a r
 k r a v a
 o n a
 a

III.

G
 v o z
 t a r e k
 o p r e z e n
G o r e n j s k o
 k r a j c a r
 m e s t o
 o k o
 o

(Popravek.) V III. demantu se nam je vrnila neželjena tiskovna pomota, da je postavljjenih šest **e**, namesto jeden **e** in pet **e**.

Demante so prav rešil: Gg. B. Grča, vikar v Čepovanu; Ant. Žager, učitelj na Gorici (Stir.); Marko Kovšca, učitelj v Kropi; Ivan Zarnik, učit. na Breznici; G. Koželj, učitelj v Št. Gothardu; Ig. Rozman, učit. na Dabravi p. Kropi; V. Š. na Zaplazu; — Benedikt Delkin, dijak v Gorici; Jos. Zanoskar, dijak v Ljubljani; Angeloslav Rakovec, učencec v Postojni; Mir. Korén, učencec v Planini; Julij Žager, France Kot in France Gregorec, učenci v Žavci (Stir.); Iv. Poženel, de Hedange Wigó in Fran Šimšič, učenci na Uncu; Jos. Breg, Božidar Divjak, Jos. Holcer, Fran Ramot in Miha Falež, učenci v Slivnici pri Mariboru; Jan. Lovše, učencec v Ljubljani. — Gospá Marija Tanšekova v Brežicah (Stir.); Barica pl. Leder, Ivanka Trošt, Franica Wruss, Franica Mihelič, Miciška Šimunović, Gabriela Wresitz in Micika Kavšek na Vinici; Renika Strlé, učiteljica v Staremtrgu p. Loži; Lial Kaligar pri Sv. Križi p. Kostanjevici; Josipina Zupanec, Marija Ušeničnik in Milka Švec, učenke v Badovljici; Karolina Modic, Ivanka Urbas, Marija Gabrejna, Marija Modic, Maska Mellina in Marija Poženel, učenke na Uncu.

Listnica. Gg. B. Sterič, učit. v Staremtrgu: Plačano za vsa leta 1884. — Kr., v Gl.: NI za natís. A. V. v S.: Vaša pesenca „Sladka sanja“ ni še zrela za natís; gledaj rimov, treba bi vsa predelati.

„Vrtčeva“ darila.

Dva visokočestita duhovnika in zvesta podpornika našemu listu darovala sta vsak po jeden cesarski cekin za dve najboljši pripovedi v letošnjem „Vrtci.“ Obrok je bil razpisan do **1. junija** tekočega leta. Ker se za ti darili do sih dob ni še nihče oglasil, podaljšamo obrok do **1. decembra** tekočega leta.

Povesti naj obsezati vsaka po pol tiskane pola ter naj ste pisani v čistem, lahko umljivem domačem jeziku, sestavljeni v pravem katoliškem duhu takó, da bodo plemenitile um in srce naše slovenske mladine.

Rokopisi, katere bodo presojevali trije ali štirje v ta namen izbrani možje, naj se pošljejo „Vrtčevemu uredništvu“ najkasneje do **1. decembra tekočega leta** brez podpisanege imena, katero naj se priloži posebej v zapečatenem listu. Prisojeni darili se izplačati v novega leta dan 1885.

Uredništvo „Vrtčevo,”

mesni trg, šte. 23 v Ljubljani.

„Vrtce“ izhaja 1. dná vsacega meseca, in stoji za vsa leta 2 gl. 60 kr.; za pol leta 1 gl. 30 kr. Napis: Uredništvo „Vrtčevo,” mesni trg, šte. 23 v Ljubljani (Lisbach).

Izdatelj, založnik in urednik **Ivan Tomšič**. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.